

Uitgave	Categorie	Onderwerp
40	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 16

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 15

In deze “Deep Dive” editie vervolgen we onze verkenning in de gitaarstijl van George Harrison, ook wel de “quiet one” in het Beatles kwartet genoemd. Deze “Deep Dive” kijkt naar zijn stijlgebruik in majeur en mineur septiem akkoorden, verminderde septiemen en akkoorden die in de kwint verlaagd zijn (b5). Deze stijlfase vond vooral plaats nadat hij zijn solocarrière begon. In de Beatles jaren vond George Harrison het moeilijk om zijn composities binnen The Beatles voor het voetlicht te brengen, en vaak was zijn bijdrage niet meer dan een of twee nummers per album. Dat had vooral met de dominante invloed van John Lennon en Paul McCartney in *The Fabulous Four* te maken. Toen George Harrison zijn solocarrière startte, waren alle remmen los en hij had in de loop van de jaren een gigantische verzameling muzieknummers geschreven die nooit op een Beatles album terecht waren gekomen. En al deze nummers bestonden uit slim en doordacht akkoordwerk. In deze “Deep Dive” kijken we vooral naar Harrison’s post-Beatles werk, vaak een bewijs dat laat zien hoe George Harrison groeide als musicus, waarbij complexe, fascinerende keuze in *songwriting* werden gemaakt, en het compleet wegbreken uit de 4-maten structuur.

Voorbeeld 1 zou je idealiter tokkelen op een akoestische gitaar, waardoor je het rijkste klankpalet krijgt uit de septiem en mineur septiem akkoorden. Ga terug naar het Gmaj7 akkoord nadat je het Cm7 akkoord hebt aangeslagen, en voeg dan de laatste drie akkoorden toe. Maak je niet druk als er niet precies een 8-maten

1 G^{maj7}

X 0 0 0

G D G B F#
1 5 1 3 7

B^{maj7}

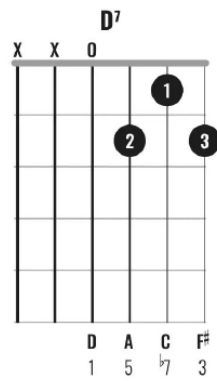
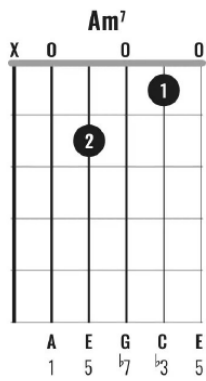
X

B^{6TH} A D F A
1 7 3 5 7

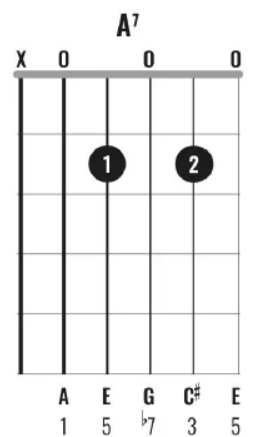
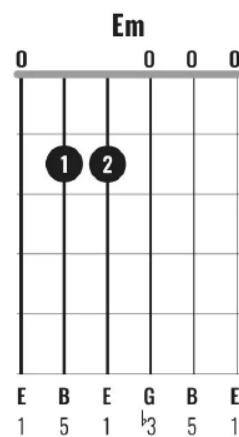
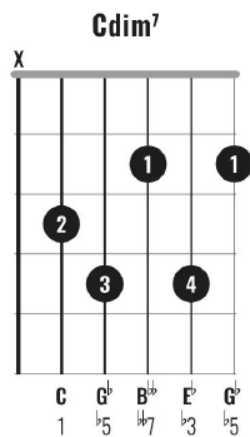
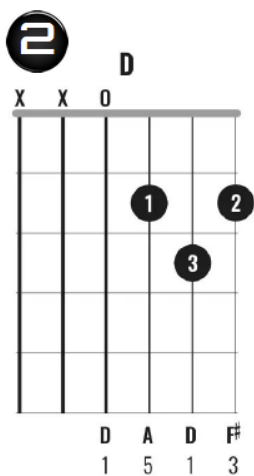
C^{m7}

X

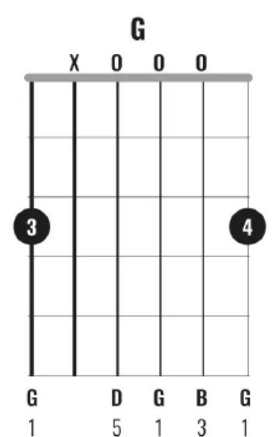
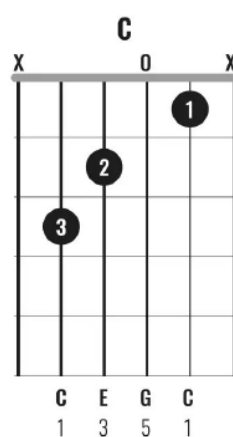
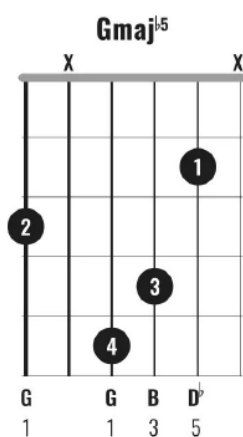
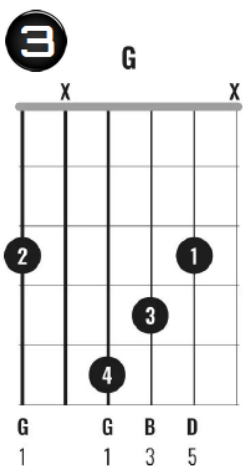
C G Bb Eb G
1 5 b7 b3 5

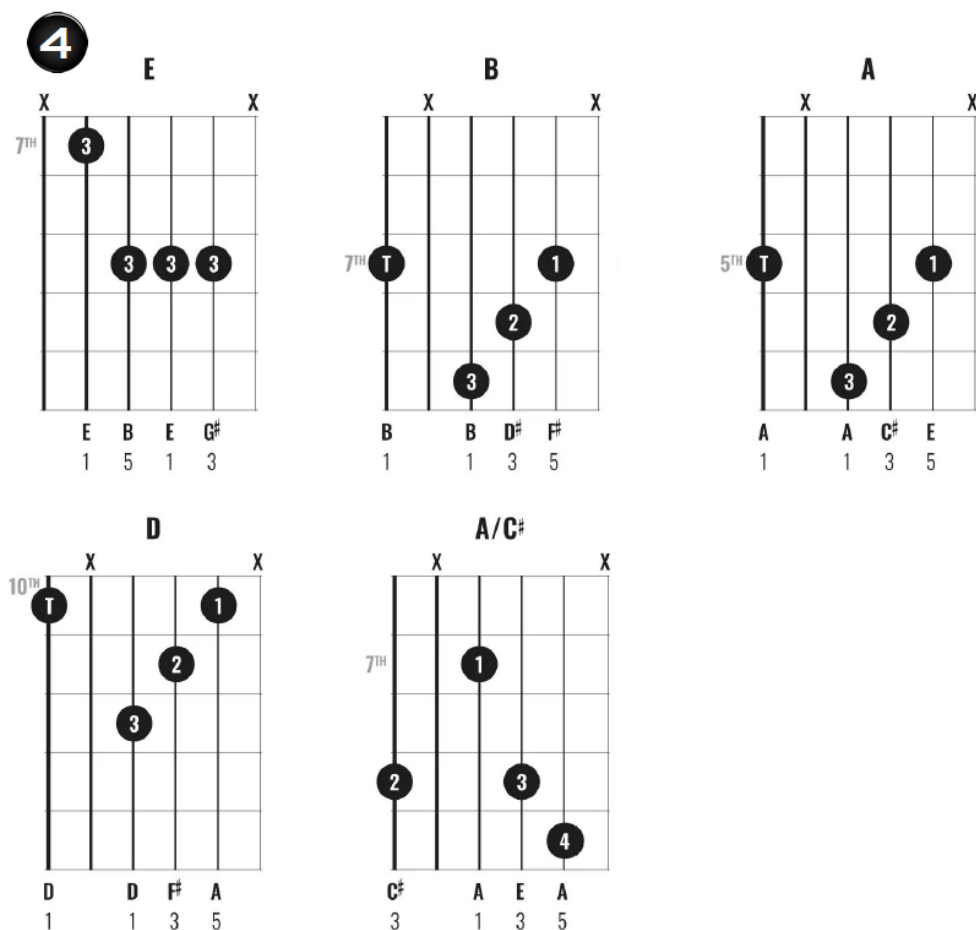
progressie uit komt, 6-maten muzikale frases waren in deze tijd van Harrison's *songwriting* ook normaal voor hem. In het B $\flat$ maj7 akkoord kun je je wijsvinger gebruiken om de 6de positie op de (lage) E-snaar te spelen door de top van je wijsvinger te gebruiken, en de 5de positie op de A-snaar door de verdere achterkant van je wijsvinger te positioneren. Dit zal ongetwijfeld wat vreemd aanvoelen, maar het is iets wat je door veel te oefenen kunt aanleren.

Voorbeeld 2 is een relatieve simpele akkoordprogressie met de akkoorden I, II en V in de D majeure toonladder, maar er komt een fascinerende muzikale kleuring in de harmonie door het toevoegen van het zelden gebruikte Cdim7 akkoord, gespeeld tussen het D majeure en het E mineur akkoord. Net als bij voorbeeld 1 denken we dat een getokkelde akoestische gitaar deze progressie het beste over het voetlicht brengt, en je kunt nog wat extra harmonische kleuring toevoegen, door een capo op de 2de positie te plaatsen. Toevoeging van wat extra maten als Em en A7 akkoorden, eventueel met een D majeure en B mineur akkoord, kunnen prima dienen de progressie verder uit te breiden.

Voorbeeld 3 is een 4-maten akkoordprogressie, geïnspireerd op een muzieknummer waarin een van de meest ongebruikelijke akkoorden ooit is opgenomen: een A majeur akkoord met een verlaagde kwint. G majeur is normaliter G, B en D. In ons voorbeeld echter is het G majeur akkoord opgebouwd uit G, B en D $\flat$. Dit geeft een *crunchy* en onwerkelijke klank aan het akkoord, dat echter keurig oplost in een C majeur, en daarna een G majeur akkoord. We hebben geprobeerd de vingerposities van de akkoorden zo efficiënt mogelijk te kiezen, maar je zou de eerste twee akkoorden ook kunnen spelen door je duim over de gitaarhals te positioneren, voor het spelen van de 3de positie op de (lage) E-snaar. Je hebt nogal wat muzikaal zelfvertrouwen nodig om een akkoord als dit in je muziek te introduceren, waarmee maar weer eens wordt aangeduid wat voor een geniale *songwriter* George Harrison is.

Voorbeeld 4 is geïnspireerd door George Harrison's voorliefde voor rockmuziek structuren. Dit voorbeeld kun je prima op een elektrische gitaar spelen, met toevoeging van een *crunch* toon, en gespeeld in een vlot tempo. Het idee is om de eerste drie akkoorden in een 4-maten sequentie te spelen, en dan de laatste twee akkoorden als een soort sluitstuk toe te voegen. Eindig dan op het B majeur akkoord, en je kunt de progressie herhalen. Luister eens goed naar de manier waarop het *slash chord* een mooie, zachte overgang mogelijk maakt van D naar B. Je kunt experimenteren door ditzelfde te proberen met het A majeur akkoord.